

SLEPÁ VÍRA A FALEŠNÁ NADĚJE

Zase se pojdme podívat na slova a jejich symboliku. Máme zde dvě přídavná jména – slepá a falešná. Pokud je někdo slepý, nevidí. Pokud je někdo falešný, nemá čistý úmysl. Slepá víra je vlastně odevzdání své odpovědnosti někomu nebo něčemu bez zachování zdravého selského rozumu a kritického myšlení.

Bez očí rozumu se víra stává slepou. Uvedu to na příkladu. Muž se topí a modlí se k Bohu: „Pane Bože, prosím, zachraň mě!“ Jde kolem člověk a volá: „Haló, chcete pomoci?“ Topící odpoví: „Ne, děkuji, zachrání mě Bůh!“ Po chvíli jedou kolem hasiči, vidí tonoucího a volají: „Nebojte, jdeme vás zachránit!“ Tonoucí odpoví: „Ne, ne, děkuji, mě zachrání víra v Boha.“ Muž se utopí a u nebeské brány se ptá Nejvyššího: „Bože, celý život jsem ti byl věrný, modlil se k tobě a chodil do kostela, proč jsi mě nezachránil?“ Bůh na to odpoví: „Děláš si ze mě legraci?! Proč myslíš, že jsem ti poslal toho kolemjdoucího a hasiče?!“ Tohle je symbolický příklad slepé víry a tou je i víra v názor lékaře na nevyléčitelnost. Slepou víru také máme v různé guru, vůdce, diktátory i v božstva, kdy svoji zodpovědnost, a tím také sílu a moc odevzdáváme do rukou někoho jiného. Přitom to chce zachovat si jenom zdravý selský rozum a kritické myšlení.

Znamená to zjišťovat, zkoumat, konat a reflektovat. Jít za svým srdcem a rozum nezapomenout vzít s sebou. Nikdy se nespolehejte na nikoho jiného než na sebe. Jděte cestou budování své vnitřní síly a převezměte zpět svoji moc, vnitřní inteligenci, moudrost a intuici. Pak se vaše víra nemůže stát slepou. Falešnou naději ve vás může vzbudit pouze někdo, kdo není pokorný a nemá čisté úmysly, a tak vám bude slibovat zázračné uzdravení a kdovíco ještě.

**Jít za svým srdcem
a rozum
nezapomenout
vzít s sebou.**

Jako další z příkladů uvedu vtip o tom, jak se jeden chudák třicet let modlil, aby vyhrál v loterii. Po třiceti letech to Bůh už nevydržel, nebesa se

otevřela a Bůh na muže zařval: „Tak si alespoň kup los!“ Bez aktivního přičinění to totiž nejde nikdy.

Nikdo neví, zda se máte uzdravit, či nikoliv, resp. neví to nikdo na Zemi. Možná to ví nějaká vyšší inteligence, ale člověk nikoliv. Falešná

naděje přichází s příslibem něčeho, co není v moci člověka, ale pouze v moci Boha. Lidská bytost může dojít k poznání, že její podstatou je také božství, nicméně ani to nezaručuje vyléčení daného těla, neboť skutečný život je proces zahrnující zrod a zánik nekonečného množství forem i těl.

Pokud má někdo rakovinu, nervy poškozené autoimunitním procesem nebo slinivku poškozenou diabetem, nikdo mu nemůže říci, jestli se uzdraví, či nikoliv, přestože zázraky se dějí a víra při tom hraje obrovskou roli.

Připomíná mi to scénu z filmu *Domácí péče*. Jeho hlavní protagonistka měla rakovinu slinivky a dostala se k ezoterické mentorce, která ji prováděla procesem uvědomění. Hlavní hrdinka, obětavá zdravotní sestra Vlasta, pak promlouvá se svojí mentorkou po kontrolním vyšetření, na němž se ukázalo, že se nemoc nezastavila, ale naopak postupuje dál. Ptá se, jak je to možné, když si už uvědomila tolik věcí a změnila je. Jak to, že se tedy neuzdravuje? Mentorka jí na to odpovídá: „Slíbila jsem ti pomoci uzdravit tvoji duši, nikoliv tělo. Na to už je pozdě.“ Falešnou nadějí by byl příslib oné mentorky, že se Vlasta uzdraví i na těle. Byl by to velmi nepokorný a arogantní přístup vzbuzující falešnou naději.

Reálnou nadějí však je přiblížení se k souladu, které souvisí s uvědoměním si vlastního sebedestruktivního chování, kdy nejednáme z pozice sebelásky a sebehodnoty. Může to znamenat zlepšení kvality života na různých úrovních, ale ne vždy to znamená také plné uzdravení na těle.

Nikdo z lidí není schopen říci, jaké okolnosti svého bytí potřebujete zažít a jaké zkušenosti vaše duše potřebuje získat. V této souvislosti si vzpomínám na jednoho svého klienta, který byl na invalidním vozíčku. K poškození míchy u něj došlo kvůli prasklé tepně zásobující míchu krví. Nenavštívil mě proto, že by do mě vkládal falešnou naději, že z vozíčku vstane, ale proto, že jeho jiné oblasti života byly problematické, a to hlavně vztah k sobě samému i vztahy jako takové. V rámci svého stavu se tedy mohl přiblížit souladu a vnést do svého života více harmonie, přestože k vozíčku bude připoután již do konce života. Tedy pokud nedojde k zázraku, který nám všem předvedl Clemens Kuby (německý spisovatel a režisér pracující s tzv. mentálním léčením, díky němuž i po přerušení míchy chodí). Někdy se takové věci prostě dějí a stává se to hlavně proto, aby naše mysl rezignovala a byla schopná připustit, že ať chce nebo ne, jsou tu věci a jevy, které rozumem vysvětlit prostě nejdou.

VŠECHNO JE JINAK

Pokud se chcete vydat na cestu k uzdravení, proti silnému soupeři budete stát hned na počátku – je jím přesvědčení, že chronické nemoci jsou nevléčitelné. Jak toto přesvědčení vzniklo? Velmi prostě. Tak, že se na zcela adekvátní biologický projev daný kontextem bytí daného člověka, který se za určitých okolností nazývá chronická nemoc, nenašel lék. Nejpopulanější lidé – lékaři – to tedy logicky vyhodnotili jako nevléčitelný stav. Zároveň se však našly možnosti, jak alespoň pomocí léků zmírňovat nepříjemné či život ohrožující příznaky, přestože to je za cenu nežádoucích vedlejších účinků, objevujících se většinou v průběhu času. Léky je však třeba užívat stále.

Lidé, kteří nemají medicínské vzdělání, lékaři automaticky důvěřují, protože přece dlouhá léta studoval, a když dospěje k závěru nevléčitelnosti a nepřetržitého užívání medikamentů, je to tedy pravda. A právě tohle je jeden ze silných nevědomých aspektů, který lidem brání v uzdravení.

Představme si běžnou chřipku. Z určitých důvodů oslabení organismu, k čemuž dochází v důsledku stresového vyčerpání, prochlazení, nevyspání atd., se objeví projev chřipky neboli virózy. Obrazně můžeme říci, že některé kmeny virů si ve vašem těle udělají večírek, a tak vás bolí klouby, jste malátní, slabí, unavení, bolí vás hlava a máte teplotu. Chřipka se léčí klidem a odpočinkem. Síly se většinou vrátí a organismus opět dostane přemnožené viry pod kontrolu díky obnovené síle imunitního systému.

Pojďme si představit dvě modelové situace. V té první se chřipka prohlásí za nevléčitelnou nemoc. Každý bude mít obrovské obavy a ten, kdo ji „chytne“, poběží okamžitě k lékaři, který mu potvrdí chřipku jako nevléčitelnou chorobu a řekne mu, že do konce života musí užívat např. paralen. Tak to je a to se nezpochybňuje, protože to řekl lékař a potvrzuje to lékařská věda. Pokud se člověk nebude zajímat o nic dalšího a nepochopí, proč u něj chřipkové příznaky přetrvávají, každý pokus o vysazení paralenu povede k opětovnému vzniku příznaků. Nevléčitelná nemoc je tak rázem na světě. Dál se už budou hledat jen lepší paraleny, popřípadě očkování.

Druhý modelový případ bude opačného charakteru. Rakovina se prohlásí za běžné onemocnění, kde si stačí vyřešit určitý vnitřní konflikt, změnit způsob životního stylu, a všechny příznaky odezní, jelikož s nimi nebude spojený kult strachu a smrti. Jsou to pouze modelové příklady, abychom si uvědomili, jak důležitý je přístup k nemocem.

Jasně z toho vyplývá, že nikdy neexistuje žádné dogma. Jsou lidé, kteří zemřou na běžnou chřipku, a zároveň tací, kteří se uzdraví z rakoviny. Tak to prostě je, jen je to z jakýchsi důvodů těžko připustitelné. Důvody se dají hledat v buddhistickém učení o utrpení, které hovoří o třech příčinách. Jsou jimi připoutanost, arogance a ignorance.

**Jsou lidé, kteří
zemřou na běžnou
chřipku, a zároveň
tací, kteří se uzdraví
z rakoviny.**

PŘIPOUTANOST

Připoutanost neboli lpění je silný destruktivní proces bránící změně, přestože jedinou konstantou v našem životě je právě změna. V podstatě se dá říct, že změna je život. Lpění jde proti proudu života, manipuluje nás a ovládá, způsobuje závislost, a tím nevyhnutelně také utrpení. Známe připoutanost k roli poloboha lékaře, připoutanost k postavení, titulům, slávě, majetku, pozicím, moci, věcem, lidem a to vše je nezdravé. Pokud se něčeho nevzdáme, často nemůže přijít nic nového. Vytvoření prostoru je zcela zásadní.

Klasická medicína zatím není ochotná vytvořit prostor pro relevantní diskuzi o svých dogmatech a o tom, v čem selhává. Nechce připustit, že se v něčem mylí, něco nevidí a neví, protože je připoutána ke svému dogmatu, a cyklus utrpení se točí dál. Jaký je výsledek? Narůstající počet vyhořelých lékařů trpících nejrůznějšími závislostmi a také nárůst počtu chronicky nemocných lidí. Epidemie chronických nemocí však není vina lékařů, ale týká se nás všech, protože všichni rádi na něčem lpíme.

AROGANCE

Arogance navazuje na lpění. Je to silný projev ega, které je zcela přesvědčené o své pravdě a nepřipouští nic jiného. Brání změně, takže systém se stává nepružným, zkostnatělým a je předurčen k pádu. Mezitím však napáchá mnoho škod. Člověk se jich dopouští sám na sobě a také na svém okolí.

IGNORANCE

Ignorance je nevěle rozhlédnout se mimo svoji škatulku. Získat nové vědomosti, zkušenosti a informace, které by mohly pomoci ke změně. Je to neschopnost určitého nadhledu a hledání souvislostí na základě širších vědomostí.

Všechny tyto vlastnosti, tak velmi blízké typickému západnímu člověku a bohužel i mnoha lékařům, brání změně a vývoji. Způsobují utrpení

a znemožňují uzdravení. Zásadní je, abyste si sami položili otázku, v jaké oblasti vás ovládá lpění a v jakých situacích jste arogantní a ignorující. Je to nepříjemná otázka, ale nikdy jsem netvrdil, že uzdravení je procházka růžovým sadem. Uzdravení je hluboká katarze, a čím více se vás otázka dotkne, je nepříjemnější, tím lépe. Můžete mi to věřit, protože jsem si tím prošel na vlastní kůži. V průběhu mnoha terapií s nejrůznějšími průvodci jsem byl za slabocha, namyšlenec, „kulisáka“, arogantního vola i rozmazleného Honzíčka a hodného chlapečka.

Odvažuji se tvrdit, že jsem prošel hlubokou katarzí iluzí o sobě samém, protože jsem dostával otázky, které mi bodaly kudlu do zad a píchaly do žeber. Jako právě proč jsem kulisák, který staví kulisy, aby vypadal dobře, všichni byli spokojeni a aby i on sám byl přijímán a milován. Na čem tedy lpíte? Čeho se nechcete vzdát pro svoje uzdravení? Je pro vás pohodlnější nálepka nemoci a role oběti než čelit svému stínu a převzít za vše plnou zodpovědnost? Možná také nechcete někomu ublížit? Kde jste arogantní a nechcete připustit jiný názor, než je ten váš? Kdo a co vám sytí vaše ego a co vám dělá náramně dobře? V čem jste ignoranti a nemáte čas a prostor si sami najít některé informace, doplnit si vědomosti a vyzkoušet to sami, a tak jen tupě přebíráte názory jiných arogantních ignorantů? Zní to tvrdě? Pak je to dobře. Nebo vás to dokonce štve? Pak je to ještě lépe.